

Arachnes web

© Geertruida van Assen

Springen, dat is beter, denkt Arachne. Ze staat op de rand van het raamkozijn van de slaapkamer. Achter haar hoort ze haar slapende zusje. Als ik nu spring zal dat beter zijn voor haar. Maar de straat is zo ver. De diepte zo verschrikkelijk diep. En veel tijd heeft ze niet meer. Ze kijkt naar haar blote tenen. Ze zien er zo gewoon uit. Als ze springt, zal dat anders zijn.

Er kriebelt iets tussen haar tenen. Ze ziet de zwarte haren. Langzaam komen ze tevoorschijn. "Nee toch," schreeuwt ze bang en tegelijk slaat ze een hand voor haar mond. Haar zusje mag niet wakker worden. Ze mag niet zien wat er zal gebeuren. Stel dat ze Arachne niet zou laten springen. Het zou veel te gevaarlijk zijn. Dikke tranen rollen over haar wangen. "Waarom stopt dit niet," fluistert ze.

Als ik spring, dan stopt het. Spring dan, straks is het te laat!

Maar ze doet het niet. Haar buik voelt zo vreemd. De straat is zo ver weg. De auto's zijn piepklein. Het stopt alleen als ik spring.

Ze laat het kozijn los en stapt naar buiten, op de vensterbank. Ze loopt helemaal door tot de rand. Wat is het diep. Hoe lang zou het duren voor ze beneden is? En als ze nu eens niet zou springen?

"O, mijn buik, alsjeblieft. Stop!"

Maar dan moet ze springen. De haren blijven maar doorgroeien, haar blote tenen zijn al bijna weg. Ik moet springen, denkt Arachne. Maar ze laat zich op de vensterbank zakken.

Haar tenen zijn helemaal verdwenen, ze zijn veranderd in kleine scherpe haakjes. Haar benen zijn lang, dun en zwart en begroeid met vele haren. Haar

buik voelt nog steeds vreemd en ze hoort hoe haar nachthemd kapot scheurt. Vlak boven haar benen komen twee gigantische bulten. De bulten groeien, ze worden langer maar niet breder. Het zijn harige zwarte poten die uit haar lijf groeien. Arachne wil gillen maar haar stem is weg. Ze ziet hoe haar vingers veranderen in kleine zwarte scherpe haakjes. De armen worden zwart en harig. Langzaam veranderen ze in lange dunne poten. Onder haar armen groeien twee poten, lang, dun en harig met scherpe haakjes aan de uiteinden.

Arachne beweegt haar nieuwe poten. Ze veert een beetje, op en neer. Alsof ze op een trampoline staat. Haar hoofd stoot tegen het raamkozijn en drukt helemaal in haar lijf. Ze voelt hoe het lijf één geheel wordt met haar hoofd. Het wordt donker om haar heen. Haar ogen zien niets meer. Ze voelt ze prikken.

Mijn ogen, mijn hoofd, schreeuwt Arachne maar zonder geluid. Haar stem is verdwenen. Ze voelt zich zo vreemd, zo anders. De wind blaast om haar lijf. Vele haren vangen de wind en vertellen haar van de dieren die om haar heen vliegen. Het is nog donker maar haar ogen wennen eraan. Vaag ziet ze iets boven haar, maar ook beweegt er een insect voor haar en tegelijk één opzij. Het lijkt alsof ze naar drie televisieprogramma's tegelijk kijkt. En het beeld is slecht en heeft geen kleur. En haar buik voelt zo naar. Ze moet eten.

Achter mij, flitst het door haar kop. Daar ligt iets smakelijks. Vele malen groter dan een insect. Als ik dat te pakken krijg hoef ik niet de hele nacht te jagen.

"Dat mag niet volgens de spinnenwet," buldert een vreemde stem in haar kop. "Mijn naam is Instinct en ik vertel jou wat jij behoort te doen. Jij bent een webspin en webspinnen moeten eerst weven. Opschieten nu. Begin met de draagkabel en doe dat buiten want dat doen alle kruisspinnen."

"Ja maar, ik heb honger," brult haar maag.

"Dan moet je opschieten met dat web," buldert Instinct.

Arachne laat haar lijf omhoog veren en trekt met de achterste poten een kabel uit haar lijf. Straks zal ze de kabel moeten vastplakken, daarom smeert ze hem vol met lijm. De lijm hangt aan haar achterste. Arachne trekt en trekt. De kabel wordt steeds langer. In een hoek van het raamkozijn drukt ze hem stevig vast.

Maar het eten ligt gewoon in de kamer achter haar. Moet ze echt eerst een web gaan weven?

"Ja," schreeuwt Instinct in haar kop.

"Onzin," schreeuwt haar maag.

Maar de stem van Instinct is sterker. Arachne mag nog niet aan eten denken, eerst moet er geweven worden en de kabel is lang genoeg om te springen.

"Dat eten ligt al klaar," probeert haar maag voorzichtig.

“Zwijg en weef,” buldert Instinct kwaad.

“Maar Arachne is anders,” piept de maag.

“Weef je web!”

Het lijf van Arachne zakt naar beneden. De poten veren. De sprong zal diep zijn maar het moet. Het lijf veert omhoog. De poten komen los van de vensterbank. Arachne voelt hoe de wind door haar haren blaast. Hoog zweeft ze door de lucht. Als ze vleugels had zou ze ze nu uitslaan en eindeloos boven de donkere aarde vliegen. Naar ver, heel ver weg. Maar insecten hebben vleugels en Arachne is niet één van hen.

De spinnenwet schrijft voor dat ze naar beneden zal vallen. Ze voelt hoe de val begint. Eerst snel, dan sneller en het laatste eind ontzettend snel tot de kabel op is en haar weer omhoog trekt. De eerste keer tot halverwege de val. De tweede keer tot een kwart van de val. De derde keer een klein eindje en de vierde keer hangt ze eindelijk stil.

Met haar achterste poten trekt ze aan de kabel. Langzaam daalt ze het laatste stukje af tot de grond.

“Ik heb honger,” brult haar maag zodra haar poten de grond raken.

“Eerst weven. Een spin van jouw soort vangt zijn voedsel met een web. Zo staat geschreven in de spinnenwet,” zegt Instinct streng.

Arachne weeft nu toch een web? Wat zou ze anders kunnen doen?

Snel klimt ze in een boom. Het gaat zoveel gemakkelijker met al die poten. Alsof ze zich vast kan haken. Als ze hoog genoeg is bijt ze de kabel stuk en plakt hem aan een dikke tak. Met haar voorste poten controleert ze de stevigheid. Het kan. Ze kan eroverheen lopen. Met zes poten wandelt ze over de kabel. Met de andere twee spint ze dunne draden die de kabel steviger moeten maken. De wind blaast door de haren. Er vliegen genoeg insecten rond voelt ze, maar ze zijn wel klein.

“Ja, veel te klein,” fluistert de maag.

Arachne komt bij de vensterbank. Eens, lang geleden heeft ze daar gestaan en was ze geen spin. Maar precies weet ze het niet meer. Er was iets met springen. Maar waarom? Eten? In de kamer?

“Ja, eten,” fluistert de maag. “Jij bent veel te groot om te kunnen leven van een insect.”

Arachne loert naar binnen. Er beweegt iets.

“Jouw eten,” fluistert de maag. “Jij bent geen gewone spin. De spinnenwet

geldt niet voor jou.”

Arachne kruipt naar binnen. Haar poten lopen over het vloerkleed. Niemand kan haar horen. Ze loopt naar het bed waar haar eten op haar wacht. Ze zal de brede kaken in de dunne hals zetten en een gat bijten. Haar spinnengif zal ze naar binnen spuiten. Een paar tellen moet ze wachten en het feestmaal kan beginnen.

“Dit gaat niet volgens de spinnenwet,” buldert Instinct kwaad, maar Arachne luistert niet meer. Ze heeft erge honger en haar maag heeft gelijk. Insecten zijn veel te klein voor haar.

“Hoera,” roept de maag blij.

“Hoera,” roept het eten en komt overeind. “Athene heeft gewonnen,” klinkt het in de kamer. “Athene heeft gewonnen!” Ontzettend luid. De muren trillen ervan. De poten van Arachne trillen ervan. De middelste worden korter. Arachne wankelt. Haar lijf valt op de grond. Door de schok schiet haar hoofd naar buiten. De middelste poten zijn verdwenen. Haren trekken zich terug. Scherpe haakjes veranderen in vingers en tenen. De maag zwijgt. Instinct zwijgt. Alleen de stem van Arachnes zusje niet.

“Ik heb zo naar gedroomd. Jij veranderde in een spin omdat je een weefwedstrijd had gewonnen. Je wilde mij opeten maar er was een spreuk die de betovering kon verbreken. Athene heeft gewonnen! Raar hè? Wie droomt er nu zoiets?”

“Heel raar,” knikt Arachne terwijl ze de scheuren in haar nachthemd probeert te verbergen. En ondertussen bedenkt hoe ze de kabel kan laten verdwijnen voor haar zusje hem ziet.